

ЗДРАВКО ПОПОВ

АНКЕТА

chitanka.info

Ежедневникът „Южна мисъл“ проведе с шумен успех своята анкета на тема „ЗАЩО СЕ РАЗВЕДОХТЕ?“ Отзова се близо тридесет процента от гражданството! Самите отговори действително помогнаха да се хвърли директна светлина върху някои страни на въпроса. За да не бъдем обвинени в софизъм или в нещо още по-лошо, ще цитираме направо и дословно няколко по-типични отговора.

Н. Н. — началник-склад.

„Не е хубаво да се говори така, другари, но тя си беше една ограничена жена и нищо повече. Дотам, че аз все трябваше да се червя като някакъв лакмус заради нея. Особено ако се съберем по-интелектуална компания. Тъкмо тогава тя ще реши да се заинтересува какво е презимето на Шекспир — като че не може да попита насаме мен! Тъкмо тогава ще бомбардира някого с въпроса Толстой ли е по-умен или Пушкин, когато и на децата е ясно, че всеки поет е по-умен, защото пише всичко в стихове, докато писателят се изразява като другите хора! Сякаш дяволът ще я накара да пусне грамофона с нощната музика на Моцарт *посред бял ден* — да потъне човек в земята от срам пред гостите... До самия край тази жена така и не проумя дали Тургеневски е писал за братя Карамазови или братята са написали нещо за него.

Какво още, другари? Не можеше да се живее повече и това е. Беше проста като онова, тройното правило.“

А. А. — студентка.

„Пиша с мисълта, че моят случай ще се окаже, поучителен за много колежки в страната. Бидейки студентка в чужд град, аз съм принудена да живея в една стая със сестра си, също студентка в чужд град. С него се обичахме и оженихме. Веднага след това родителите му заявиха да не стъпваме в къщата им. Той дойде временно при нас. Където двама, там и трима — казах си.

Краят дойде изведнъж. След като цяла година напразно чаках да науча, че ще имам дете, на което ще се радвам, най-внезапно това трябваше да научи за себе си сестра ми...

Когато попитах как да си обясня недоразумението, безочливецът промърмори, че в този квартал всичко можело да се очаква, щом тъй често прекъсват електричеството: той не бил дявол, за да знае с кого си има работа в тая тъмница. (!!!)

Разбира се, ние се разведохме, но остава да безпокои другото: дали в случая е виновен само той? Дали вина тук няма цялата наша общественост, която с престъпната си търпимост спрямо samozабравилния се сексуален браконьер фактически се оказва ням свидетел на трагичната кончина на едно младо семейство?“

Ф. Ф. — актриса.

„Нищо ново под слънцето — бих казала с думите на древния мъж. Схемата е колкото позната, толкова и недвусмислена: едно светло духовно платно на търпеливата съпруга и една отчаяна, замъглена от ревност психика на мъжа. Тази комбинация не можеше да приключи иначе, освен така, както е приключвала безусловно всякога в историята, и ако искате — в класиката.

Стигна дотам, че аз не можех да направя нищо свободно на сцената: все трябваше да очаквам, че ревнивецът ще се покашля от първия ред. В края на краищата всеки от колегите ми стана притежател на един особен вид писмо-нота, което «напомняше» да не се злоупотребява с фактора «театър», при партньорството с мен. Нещо в този глуповат дух: «Уважаеми Кондов, любопитно е от какви подбуди улавяте ръката на съпругата ми в трето действие, когато ролята на знахар ви ангажира (по автора) единствено към доведения от нея болен хайдутин...»

Развръзката дойде логично. Една сутрин театърът беше без отопление и режисьорът разпреди да отрепетираме ролите си на групички по домовете. С колегата Романски отидохме у дома. Едва бяхме започнали работа, когато глупакът се стрелна като глиган в спалнята (в работното си време) и се развика срещу това, че Романски бил по гащета. Фактът, че колегата просто се бе дегизирал като бригадир, за него не бе факт — той продължи да крещи, че подобни бригадири, както и подобни бригадирки «с разкопчан пенъоар» подходили за укрепване на холивудското, а не на нашето стопанство... И прочие — и прочие — и прочие. Нелепици от тоз род бях длъжна да консумирам ден и нощ, през цялото ни съвместно съжителство.“

Х. Х. — ученик.

„Лично на мен е забранено да се женя, откъдето и невъзможността да се разведе, за което моля да ме извините.

Собствено, аз ще се спра само върху един момент от отношенията между татко и майка: техните адреси един към друг.

Отначало (както е при всяко изкуство) в обръщенията на майка към татко и обратно властвуваше един порочен, чисто академичен натурализъм.

Чуваха се до втръсване едни и същи, безлични и лишени от творчество: *глупак, негодник, кретен* (за баща ми) и съответно: *селячка, тъпачка, перачка* (за майка ми).

Постепенно времето направи своето; пошлостта, отстъпи мястото си на символа, метафората, импресията. Помня, че в онзи стадий се наложиха най-вече някои частности из флората и фауната: *алабаш, хипопотук, съомга* (за баща ми) и съответно: *очиларка, говедка, алигатор* (за майка ми).

По-нататък нещата закономерно станаха по-свободни, вече подчинени на висшата истина «изкуство за изкуство».

Майка ми се посвети в полето на сюрреализма («Не стърчи като контузен жираф върху камбанария, ами иди за нефта!») Баща ми от своя страна отиде някъде из супрематизма («Я се разкарай отгук, че ми действуваш като квадрат!»)

В поп-арта се оказа потребна мебелировка. («Щайга такава!» Съответно: «Какво си се опънал като рафт, бе!»)

Скоро след това всичко стана неспасяемо абстрактно («Не се прави на живачно съединение, когато ти говоря!» Съответно: «Какво си се захилила насреща ми като полупроводник, ма?»)

Все пак здравето вродено чувство за реализъм в семейството ни напоследък си каза думата. Сега е модно да се реставрират нюансирани в една по-благородна гама някои архаистични обръщения, доказали обаче своята жизнеспособност на този овят. Така, на базата на френските суфикси, от изкопаемото *глупак* бе произведено по-елегантното *глупиер*, от *тъпак* — *тъпоан*, от *пън* — *пъньо*; *крокодил* бе съкратено в *кроки* и прочие.

Майка и татко не са разведени.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.